

mezi

internetové noviny pro mladé
speciální příloha

námi

Karlovy Vary International Film Festival

Redakce Mezi námi pro Vás připravila speciální přílohu z dějiště Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech. Na následujících osmi stranách si můžete přečíst popisy jednotlivých dnů, krátké recenze filmů a další zajímavosti.

šéfredaktorka
Tereza Pavlovsky
vedoucí přílohy:
František Kopáček
korektura:
Rudolf Klusal
redaktoři:
František Kopáček
Daniel Pich

fotograf:
Filip Harzer
grafická úprava
a sazba:
Tereza Pavlovsky

e-mail:
redakce@mezinami.cz

Den první

Den první, začátek festivalu:

Když jsem nasedl do autobusu směr Plzeň, byla mi neuvěřitelná zima. Venku smutně pršelo, táhlo mi na záda a vítr foukal. Při přestupu už to bylo sice lepší, ale pořád to stejně stálo za houby. Jo hochu, připrav se, že na zahájení bude pršet. Jako vždycky, když začíná festival. Vem si deštník do baťohu, stoupni si pokud možno co nejbližší a dívej se po lidech.

Ve Varech se počasí přeci jenom umoudřilo. Horko sice nebylo, ale což.

Autobusem jsme se dopravili přímo do centra Karlových Varů, došli k hotelu Thermal, postavili se k obrannému zábradlí a pozorovali lidi kolem. Bylo jich poměrně dost a do začátku slavnostního příjezdu zbývalo asi hodina a čtvrt.

Najednou přijely první vozy a konferenciér ve foyeru Thermálu uváděl nově příchozí. Na vlastní oči jsem viděl třeba Andy Garcíu, ten byl super, mával lidem a usmíval se. Ale ostatní pozvaní jenom prolítlí po plošině ke dveřím, ani se neotočili, sotva se nechali vyfotografovat.

Největší hvězda festivalu, korejský režisér Kim Ki-Duk, jehož snímek Čas zahajoval festivalové projekce, přijel mezi posledními. Obdržel neuvěřitelný potlesk od publika, déšť oslnivých blesků fotoaparátů a pár plyšáků pro štěstí.

Karlovy Vary očima návštěvníka:

Jedeme MHD

Snad každé město v naší republice má městskou hromadnou dopravu. Jenomže se jen tak nesetkáte s vybavením, jaké mají ve Varech.

Tamní autobusy jsou obdařeny systémem zobrazování názvy stanice, času a datumu. Důležitá pomůcka pro nevidomé je i hlasová orientace, která oznámí aktuální stanici a stanici následující.

Lístky v hodnotách pěti a deseti korun se zakupují v trafikách, u řidiče jsou v prodeji přestupní za patnáct korun, platící čtyřicet minut od prvního píchnutí.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Název: Love Talk / O lásce

Režie: Lee Yoon-Ki

Stát: Korea

Děj:

Režisér Lee Yoon-Ki vystavěl svůj druhý hraný film jako mozaiku osudů Korejců žijících v Kalifornii. Z ní se v klidném a tichém tempu vynořuje příběh o nenadálém setkání dvou bývalých milenců. Spolu s ním pozoruhodný portrét Los Angeles jako přízračného melancholického města bez hranic.

Možná trochu nudný, příliš dlouhý film, u kterého si člověk podepře hlavu a spí. Pak ale najednou zjistí, že se nechal dokonale vtáhnout do děje.

Projekce byla naplánovaná v největším sále hotelu Thermal, ten se podařilo zaplnit do posledního místa. Vyzdvihnul bych především dokonalé ozvučení a perfektní kameru.

fko

foto: fko

Den druhý

Festival určitě nejsou jenom vizuální dojmy. Zavřete na chvíli oči a poslouchejte. Stejně, jako je u filmů neprávem opomíjena důležitost zvukové stopy, tak je opomíjen zvuk festivalu.

Počítám, že touhle dobou letošní návštěvník ví, jak vypadá leskymo – to chlupaté a pofiderní cosi, díky němuž se tak rádi opíráme do madel hotelu Thermal. Kdyby neexistovaly Karlovarské oplatky, museli by je pro festival vymyslet, protože jejich chuť se nenápadným způsobem vtírá do chuti zde promítaných filmů.

A co se čichu týče – jeden z neoficiálních důvodů proč se nafukovací kino stavělo s takovým předstihem byl nepochybně fakt, že smrdělo jako plovací matrace zapomenutá dvě sezony v plesnivé komoře na chalupě a muselo se před návalem diváků nechat pořádně vyvětrat.

Nebo ta bizarní kombinace močůvky, klapotu kopyt, chuti opékaných klobás a taxikářského čehosi, která číhá na konci Poštovského mostu směrem od Thermalu ke Kinu Čas.

Ale všemu tomuhle bohatství vjemů dominuje jeden: podivné brnění v hrudní kosti, ten elektrizující pocit, jenž se projevuje jako zvýšená hladina adrenalinu v kombinaci s amfetaminovým kopancem do zadnice.

Tohle a ještě víc je festivalová atmosféra.

Karlovy Vary očima návštěvníka:

Oplatky

Karlovarské oplatky jsou bezpodmínečně spjaty s atmosférou lázeňského města. Už bezmála čtyři století se vyrábí dle původní receptury a podle původních technologických procesů. Dají se koupit na hlavní třídě, u hotelu Thermal, v komplexu Vřídla a rovněž blízko Puppů.

foto: fha

Vyrábí se v následujících chuťových variantách: klasické vanilkové, skořicové, čokoládové, vanilko-oříškové, citronové, likérové a kokosové. Poslední varianty jsou převážně určené pro turisty, jinak se samozřejmě nejvíce odebírají klasické vanilkové a na druhém místě jsou čokoládové.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

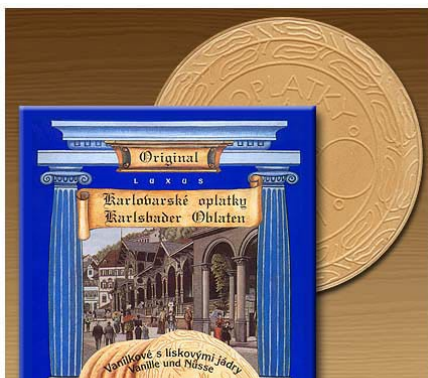
Název: Prodáno

Režie: Lucie Králová

Stát: Česká republika

Dovedete si představit, že byste bydleli na pražském Pohořelci v domě ze 16. století přímo v sousedství s ministerstvem zahraničí? Já také ne. Zhruba pětadvacitku nájemníků domu takové štěstí potkalo. Ovšem jen do té doby, než ho jeho majitel Petr Hulicius prodal jisté podezřelé firmě. Od té chvíle čeká mladá profesionální chůďačka, postarší turkofilka, záhadná paní Říčková, co denně vypotřebuje tři vany vody, režisérka filmu a další nájemníci, kdy se je nový majitel pokusí z jejich totálně zchátralého, ale přesto milovaného domu vyštvat. Jo, a ty naprosto úchylné scénky o boji s plešatostí pocházejí z bavorského instruktážního filmu o vlasových implantátech, v němž původní majitel domu Hulicius účinkoval v dobách své německé emigrace. Stačí? Pokud ne, tak vězte, že ve filmu Lucie Králové zazní Kraftwerk a Balanescu Quartet.

fko

Den třetí

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Hrubeš a Mareš
jsou kamarádi do deště

Tak jsem stál u pultu, kde se prodávají lístky na filmy: „Tak na co půjdu? Chtělo by to něco českého. Hrubeš a Mareš jsou kamarádi do deště? To zní zajímavě. A kdo tam hraje? Jan Budař a Richard Krajčo? Jdu!“ Tak asi tak jsem se dostal k tomuto filmu, jen abyste si nemysleli, že jsem se na to pilně připravoval. Před začátkem filmu byly ještě v kině Čas, kde se tento film promítal, různé problémy typu: „To je moje sedadlo!“ „Co kecáte?!? Nojo, je to vaše.“ Nebo: „Vy máte lístek?“ „Já mám akreditku, vole, tak klídek!“ „Ale přednost mají lidi, co mají lístek a to je moje sedadlo.“ „Chjo...“ Pak bylo uvítání a řeč producenta filmu. Pak mě nudil anglický překlad, ale jsme na mezinárodním filmovém festivalu, že? Následovalo trapné ticho, kdy se asi dvě minuty stále nezvedala opona. Ale poté to začalo, ukázka na MFF a reklamy. Ale nakonec jsem se bohudík dočkal filmu.

Jan Budař, neboli Václav Hrubeš, je revizorem v metru a domnívá se, že je veliký drsňák. Richard Krajčo, ve filmu jako Pepa Mareš, je nezaměstnaný a trochu retardovaný. Když jsou tito chlápci spolu, tak se zdá, že jeden je retardovaný víc, než ten druhý. Film začíná opravdu zajímavě. Ještě jako kluci, si na střeše panelového domu střihnou mezi sebou kámen, nůžky, papír.

Mareš vyhrál, tak začne. Asi by vás zajímalo co, že? Ale to by nebylo překvapení. Je pravda, že půlka sálu trošku zaúpěla při této scéně. Jen, aby nenastalo nějaké nedorozumění, nejde o žádné prasečinky, ty nastanou až později. Jako například masturbace Mareše v uniformě jeho dědečka, válečného hrdiny. Ale říkám předem, děvčata, Richard Krajčo vám ve filmu nic neukáže, možná tak pupek.

Ted' si asi říkáte: „Panebože, co to je za film?“ Je to prostě a jednoduše film český. Levný humor, který zapůsobí téměř na každého, kdo nehledá oscarový film, ale jen odpočinkový snímek, při kterém se může nasmát. Nebudu popisovat příběh, ale jen části filmu, které se mi osobně líbily.

Velký zlom v životě obou je, když si slovenský režisér Robert Karpatti Hrubeše vybere jako oběť pro svůj dokument. Karpattimu se podaří, aby Hrubeš uvěřil, že je Vyvolený a že je patnáctou reinkarnací tibetského lámy. A jak si myslíte, že to dopadne? Odletí Hrubeš a Mareš do Tibetu? Nebo jen jeden? A zase jaký?

Jelikož Hrubeše vyžene vlastní táta (Miroslav Donutil) z domu, nastěhuje se k Marešovi, kde nastávají komické chvíle. Ale nečekejte žádný kvalitní humor. Prostě blbosti, kterým se člověk rád zasměje. Nemůžu si odpustit jednu pasáž, když šli spát spolu v jedné posteli. Nejdříve Mareš s jeho opravdu typickým retardovaným xichtem kouká v posteli na Hrubeše. A ten se mu snaží říct, aby si lehl na bok. To se jen v opravdu přiblblém obličejí zazáří a otočí se směrem k Hrubešovi. „Ale obličem ke zdi“ řekne Hrubeš a to už Mareš tak šťastný není. To ještě není tak zábavné, i když v podání těchto dvou jsem se celkem smál. Ale poté je ta scéna. Noční záběr na

jejich dům a Hrubeš: „Ty si ho honíš!“ Mareš přiblblým hlasem: „Ne, nehoním, fakt!“ „Ty vole, jsem s tebou v posteli a ty si ho prostě u mě honíš!“ „Ale já myslel, že spíš.“ A pak se ozve Marešovo babička, která mimochodem tento večer zemře.: „Děje se něco?“ „Ne, babi, spi.“ Řekne Mareš. „Tak dobrou, kluci.“ Úžasným hlasem řekne babička v podání Stely Zázvorkové. Tato scéna rozesmála téměř každého.

Mareš je ještě k tomu platonicky zamilován do Hany Zagorové a neposlouchá nic jiného. Takže scény s jejími písněmi dodávají na šmrncu. Marešovo demence je opravdu velká. V supermarketu si chce koupit velké balení kondomů jen kvůli tomu, že tam je soutěž.

Tento film, v režii Vladimíra Morávka, je založen na levném humoru. Pro ty, kteří se podívají sem tam na nějaký jen kvalitní film vzkazují: vyhněte se tomuto snímku obloukem. Pokud máte rádi jakoukoliv blbost, vřele doporučuji, ale nečekejte nic úžasného, že vás bude bolet břicho, jak se budete smát, ale myslím, že to je, jak řekne Čech: „Prostě v pohodě.“

Den čtvrtý

Takže festival už je v plném proudu. Toho jsem si zatím všiml. Navštívil jsem už tři filmy a na další právě čekám. Čekám na schodech u hotelu Thermal, jehož budova zbytečně trčí do výšky. Nelíbí se mi. Vůbec. Pozůstatek hrůz komunismu. Sice se tvůrce festivalové image snažil jaksi ozdobit budovu, ale moc se mu to zrovna nepovedlo. Na dveře nechal nalepit něco příšerně plyšového, do vymlácených oken podél velkého a malého sálu vyvěsil béžové střípce a před vchod přivezl velký proutěný kočárek, ve kterém se může návštěvník festivalu jednu minutu za pět korun pozovít.

Kolem mě pořád korzuje to žlutomodré kuře, co se snaží propagovat výrobky jedné potravinářské firmy. Předě mě se posadila jedna prostorově výraznější Němka a listuje si v průvodci po Varech.

Kolem proudí davy lidí, ani nevím, kde se pořád berou, v

parku si není pomalu ani kam sednout na trávu a o tohle místo na schodech se musí taky bojovat. Sice ne tak, jako naproti televizi, kde se promítají ukázky z filmů, festivalové vteřiny a záběry užívajících si slavných lidí.

Docela rád pozoruju tyhle hvězdy. Usmívají se, mávají, hrají golf, tancují, opíjí se a za to jsme jim vděční. A já taky, jinak bych neměl o čem psát.

Karlovy Vary očima návštěvníka:**Kavárny**

Vůně kávy je ve Varech cítit pomalu na každém rohu. Je téměř jedno, do které z řady kaváren zavítáte, ovšem já vřele doporučuji ZiqZaq v pasáži na hlavní třídě, nebo Café In naproti tržnici. Ceny jsou zde velice podobné, příjemné prostředí, možnost posezení venku a kvalitní obsluha. Osobně preferuji presso, firma Segafredo, Italská káva.

Samozřejmě, pokud si chcete dopřát luxus, doporučuji podnik CaféBar, poblíž pizzerie Palermo.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Název: Martin / Martin
Režie: George A. Romero
Stát: Itálie

Martin je poněkud nevyrovnaný mladý muž. V sedmnácti s ním pochopitelně mávají hormony, ale bohužel není schopný svou touhu po ženské blízkosti realizovat jinak, než za pomoci žiletek, injekčních stříkaček a dalších propriet. Co hůř, jeho obstarožní bratranec je přesvědčený, že Martin je upír, a hodlá ho stůj co stůj spasit. George A. Romero si v roce 2005 odskočil od svých milovaných zombií a natočil film, který si rozkošnický pohrává s upířskou tradicí kinematografie a zároveň ji aktualizuje: Martinova krvežíznivost může být jen metaforou pro neschopnost vyrovnat se s tlakem okolí na vlastní dospívající duši. A když dojde k střelení černočů, je všem jasně, kam ušlo. fko

foto: fha

Den pátý

Ten film byl šílenej. Ani nechápu, proč byla ta ženská, co hrála subtilní hlavní roli, proč byla tak schizofrenická. Však přeci některé situace nejde okamžitě řešit sebevraždou.

To nahoře byly moje myšlenky při opouštění nafukovacího kina. Taky byla radost sedět v jediném nafukovacím kině v České republice a myslím, že i ve střední Evropě vůbec. Veliké fukary foukaly do stěn kina vzduch a tím ho držely permanentně ve vzpřímené poloze. Jednou se stalo, že tyhle fukary nefoukaly tenhle vzduch do kina a kino se uprostřed promítání složilo...

Šel jsem s tetou zrovna kolem, když jsem ukázal prstem na polovyfouklou karikaturu stanu. Smáli jsme se tomu docela dlouho, ale asi za dvě minuty zase větráky naskočily a všechno se dalo během pěti minut do pořádku. Škoda, aspoň mohlo být nějaké vzrůšo.

Nějaké vytržení z kontextu monotónního dupání lidí kolem. No nic, show skončila, šlo se dál až dozadu za Pupp, kde je u hotelu Richmond japonská zahrada.

Že je tam ale hezky. Člověk si tam posedí, trochu se i opálí, pozoruje kamínky připomínající Jing-Jang, dívá se kolem, nechává se fotit a vůbec si to tam užívá.

Karlovy Vary očima návštěvníka:

Prameny

Karlovy Vary jsou proslavené především díky svým pramenům, které vyvěrají z geologického zlomu dvou desek, kam vniká voda, jež se posléze ohřívá a při vývěru na povrch v obou rozpouští minerály.

Od nepaměti se užívaly nejdříve jako oplachové médium, později se dokonce začaly i pít. Dnes se prakticky využívají prameny pouze

foto: fha

k pitným kúrám a koupelím.

Nejlahodnější chuť podle mě má Hadí pramen, teplota třicet pět, střední mineralizace a silný obsah oxidu uhličitého.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Název: Look Both Ways / Rozhlédni se

Režie: Sarah Watt

Stát: Austrálie

Hraný debut australské režisérky Sarah Wattové, která je známou tvůrčí osobností animovaného filmu, za který dostala cenu na MFF v Benátkách, je výpovědí o složitosti lidských vztahů.

Čtyři postavy, jejichž osudy se navzájem proplétají, musí čelit nenadálým událostem a zjistit, zda ještě mají právo na štěstí.

Film je doplněn animovanými sekvencemi, při kterých se většinou stává nějaká nehoda. Hlavní hrdinku přejede auto, taxík, spadne na ní z mostu vlak, sežere jí žralok atd. Druhý hrdina má zase rakovinu varlete, které se v nádherných obrazových sledech

rozšiřuje do celého těla a tam se metastázy dál rozšiřují.

Nutno říct, že celý film nakonec končí další, asi pětiminutovou, koláží fotografií dvou hlavních postav, jedna z nich, muž, přišel o vlasy, zvrací, je na kapačkách, ale z rakoviny se nakonec vyléčil. Později jsou u Eiffelovy věže, cestují po světě. fko

Den sedmý

Včera odpoledne vystoupila na Divadelním náměstí Aneta Langerová se svým koncertem pro Světlušku. Na místě bylo možno zakoupit si: náramek, svítilku ve tmě, za čtyřicet korun a nebo kávu v kavárně Po tmě za padesát korun a jako dárek dostane každý zákazník hrneček zdarma.

Předskokanem koncertu byla funky-popová skupina, jejíž jméno si raději nepamatuji. Nic proti nim, ale jejich obstarožní songy, popěvky typu „Jeseteři, Klauni a dogy šly nakupovat...“ to bylo moc. A čeho je moc, toho je příliš.

Dívali se do publika, volali: „Děkujeme, jste báječné publikum!!!“ jenomže tolik báječné publikum volalo zase: „Běž domů!! Chceme Anetu!“

Dlouho se na Anetku čekalo, po prvním bloku písniček nevidomých dětí – hlubokou poklonu před nimi smekám! - se na pódiu nakonec ukázala.

S kytarou v ruce a potom s tamburínou bruslila přes celé pódium, lidi tleskali, mávali a skákali...

Pak následovalo opět vystoupení nevidomých dětí a znovu si Aneta stříhla pár songů.

V životě bych neřekl, že někdo dokáže zpívat bez playbacku tak čistě.

Je to fakt zpěvačka.

Karlovy Vary očima návštěvníka:

Pizzerie

Pokud si chcete pochutnat při tom festivalovém šílenství na kvalitní pizze, můžu doporučit pár kvalitních podniků. Osvědčila se mi pizzeria Palermo, kde je pizza dobře propečená a těsto křupavé a nebo Mama-Mia, která je uvnitř sice malá, ovšem jejich nepřekonatelná sýrová je snad ta nejlepší na světě.

Palermo naleznete poblíž centra a pizzerii Mama-Mia u Alžbětinských lázní. Při cenovém srovnání zjistí, že jsou cenově vyrovnané.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Název: Wristcutters – A Love Story / Sebevrazi – Love story

Režie: Goran Dukic

Stát: USA

Zia to nemá lehké: přítelkyně ho opustila, rodiče mu nerozumějí, a – no jo, zrovna spáchal sebevraždu a teď žije „na onom světě“. Film je plný excentrických postav, podivuhodného prostředí a absurdního humoru. Je originálním pohledem na to, co nám nabízí život a láska – jen co se dostaneme na druhou stranu.

Osobně jsem si tenhle film zamiloval, z těch ostatních byl asi nejlepší, jaký jsem měl možnost shlédnout.

Zajímavá byla hlavní postava, která se po cestě na druhou stranu vybourala v tunelu s další duší, když šla za světlem. Rovněž se publikum zasmálo při nešetřném odklizení hmotných pozůstatků Zii.

foto: fko

fko

Den osmý

A máme tu závěr festivalu. Bylo to osm dní ustavičného sledování filmů, shánění lístků, stání front a všemožného shonu.

Kdybych měl jako divák zhodnotit předcházející dny, řekl bych, že téměř vše perfektně klaplo. Sice zde bylo pár ekcesů, kdy splasklo kino a trochu hořelo v Energy Clubu, ale jinak vše bez sebevětších problémů.

Ukončovací ceremoniál spojený s předáváním cen se odehrával ve velkém sále hotelu Thermal, kam měli přístup pouze privilegovaní. Já jsem mohl sledovat tak akorát přímý přenos.

Během akce se promítalo i okénko Františka Skály, tvůrce festivalové

znělky. Katastrofa. V životě by mě nenapadlo takovéhle odůvodnění jednotlivých sekvencí.

Hlavní ocenění poroty získal snímek Sherrybaby, vyprávějící příběh feťačky, která byla donucena opustit své dítě a ke kterému se později snažila vrátit. Dojemný film...

Na festivalu bylo dvě stě dvacet filmů z celého světa, ze všech kontinentů. Prodalo se na jeden milion vstupenek, na charitativní účely se věnovalo kolem milionu a půl, především díky ČEZ kolům a Světlušce v čele s Anetou Langerovou.

Karlovy Vary očima návštěvníka:

Becherovka

Jedinečný nápoj doktora Jana Bechera se vyrábí přes sto let pořád na tom stejném místě – v Karlových Varech. Utajená Směs bylin byla po celou tu dobu pečlivě utajena, proslýchá se ale, že celou recepturu zná jenom jeden člověk.

Becherovku je možno pít samotnou vychlazenou v malém množství, a nebo smíchanou s tonikem, čímž vznikne tzv. Beton. Velice doporučuji podávat s ledem a plátkem citrónu či limetky.

Výrobní podnik i muzeum Jana Bechera naleznete poblíž centrálního autobusového nádraží směrem k Tržnici.

KRÁTKÁ RECENZE FILMU:

Název: Sherrybaby / Sherrybaby

Režie: Laurie Collver

Stát: USA

Bývalá narkomanka Sherry (Magie Gyllenhaalová) se vrací z vězení, kde si odpykávala trest za loupež a přechovávání drog. Naváže kontakt s milovanou dcerkou, kterou dočasně vychovává její bratr se svou ženou. Cesta k jejich sblížení je ale složitější, než se zprvu zdálo...

Autorčin hraný debut – inspirovaný osudem její nejbližší kamarádky z dětství – ilustruje rub současné Ameriky. Prolíná se s obecnější úvahou o mladých delikventech, kteří se snaží o nápravu.

Film má devadesát dvě minuty, které jsou doslova nabitě dějem. Kamera je částečně statická, čímž se divák snadno dostane do děje. Bohužel, největší chybou tohoto snímku je právě ozvučení. Film pozbývá jakékoliv výraznější hudby, na kterou jsme zvyklí u snímků z Ameriky.

Nicméně – sledovat tento film v kině je zážitek i pro neznalce kinematografie.

foto: fko

fko